

EL LLENGUATGE

Perseguir

Generalment, hom considera el verb *acossar* com un castellanisme i el trobem recollit, efectivament, en algun dels nostres vocabularis de barbarismes. El fet evident és que no figura entrat ni al Diccionari Fabra ni a la Gran Enciclopèdia. Catalana i això fa, és clar, que se'n prescindeixi en el llenguatge culte, si es vol, dit altrament, que no aparegui en textos revisats per un corrector rigorós. També en solen prescindir els diccionaris bilingües, els quals solen proposar, com a equivalents de la forma castellana «*acosar*», els verbs catalans *encalçar*, *empaitar*, *acuitar* i *afalconar*. L'únic —dels que hem consultat— que proposa també *acossar* és el de Francesc de B. Moll, amb què ja es comprèn que figura també al Diccionari Alcover-Moll, el qual indica que és un verb format damunt el substantiu *còs* (que ve del llatí «*cursu*»), que significa «correguda». En canvi, en el seu Diccionari etimològic (article «*córrer*»), Coromines, després d'indicar l'existència de l'adjectiu *acossat* significant «ben acarrerat», «exercitat a córrer», diu que *acossar* en el sentit de «empaitar, acorrallar» és suspecte de castellanisme.

Al marge de la, per tant, discutible legitimitat d'aquest verb, sembla força clar que l'ús que molts en fan avui obeeix a la pressió del castellà i que el llenguatge autènticament popular, si més no d'una bona part del domini lingüístic, el desconeix. I, d'altra banda, si se'n prescindeix, i tenint en compte el significat que s'atribueix a aquest verb, «perseguir sense treva», les equivalències que hem indicat que proposen els diccionaris bilingües ens semblen poc satisfactòries o insuficients. Caldria afegir-hi, sens dubte, *perseguir* i *acorrallar*, aquest darrer verb, com hem vist, usat per Coromines per a explicar el sentit de *acossar*. La modificació adverbial, amb frases de valor intensiu, deu ésser segurament també un recurs habitual per a expressar, amb verbs com *empaitar* o *perseguir*, el sentit més emfàtic de *acossar*. I, encara, un bon escorcoll del llenguatge popular no deixaria d'indicar-nos algunes locucions amb què expressa el mateix sentit, com potser *no deixar tranquil* o *no deixar viure*. Recordem la coneguda anècdota d'un bohemí barceloní: uns creditors airats, havent-lo trobat pel carrer, i no aconseguint cobrar, no el volien deixar marxar sense que els digués, almenys, on vivia: «Jo no visc enlloc —féu l'altre— perquè vostès no em deixen viure».

Albert Jané.